

BELA HIŠA
Urad tiskovnega sekretarja

Za takojšnjo objavo

1. december, 2009

GOVOR PREDSEDNIKA
NARODU
O POTI NAPREJ V AFGANISTANU IN PAKISTANU

Eisenhower Hall Theatre
Ameriška vojaška akademija West Point
West Point, New York

20:01 EST

PREDSEDNIK: Dober večer. Kadeti Združenih držav, moški in ženske naših oboroženih sil in moji rojaki Američani: nocoj bi vam rad spregovoril o naših prizadevanjih v Afganistanu – naravi naše obveze do te države, obsegu naših interesov in strategiji, ki jo bo uporabila moja administracija, da pripelje to vojno do uspešnega konca. V veliko čast mi je, da sem tukaj na West Pointu, kjer se je toliko moških in žensk usposobilo, da se postavijo v bran naši varnost in da zastopajo tisto, kar je najboljše v naši deželi.

Pri obravnavanju teh zadev je pomembno, da se spomnimo, zakaj so bili Amerika in naši zavezniki sploh prisiljeni, da bijejo vojno v Afganistanu. Nismo zahtevali tega boja. 11. septembra, 2001 je 19 moških ugrabilo štiri letala, ki so jih uporabili za umor skoraj 3000 ljudi. Zadelo so naše vojaške in gospodarske živčne centre. Vzeli so življenje nedolžnim moškim, ženskam in otrokom brez obzira na njihov veroizpoved, raso ali položaj. Če ne bi prišlo do herojskih dejanj potnikov na enem od teh letal, bi lahko zadelo enega od velikih simbolov naše demokracije v Washingtonu in ubili še dosti več ljudi.

Kot vemo, so ti moški pripadali Al Kaidi, skupini skrajnežev, ki je izkrivila in oskrunila Islam, eno od velikih svetovnih veroizpovedi, da bi opravičila uboje nedolžnih. Center operacij Al Kaide je bil v Afganistanu, kjer so jim dali zavetje Talibani – okrutno, zatiralsko in radikalno gibanje, ki prevzelo nadzor nad državo, opustošeno v letih sovjetske okupacije in državljanske vojne, ko je bila pozornost Amerike in naših prijateljev obrnjena drugam.

Samo nekaj dni po 11. septembru je Kongres pooblastil uporabo sile proti Al Kaidi in tistim, ki so jim dajali zavetje, in to pooblastilo velja še danes. Rezultat glasovanja v Senatu je bilo 98 proti 0. Rezultat glasovanja v Predstavniškem domu pa je bilo 420 proti 1. Prvič v svoji zgodovini je Organizacija Severnoatlantske pogodbe

uveljavila člen 5 – obvezo, ki pravi, da pomeni napad na eno državo članico napad na vse. Varnostni svet Združenih narodov pa je podprl uporabo vseh potrebnih korakov v odgovor na napad 11. septembra. Amerika, naši zavezniki in svet so delovali kot eden, da bi uničili teroristično mrežo Al Kaida in zaščitili našo skupno varnost.

Pod zastavo domače enotnosti in mednarodne legitimnosti – in to šele takrat, ko Talibani niso hoteli izročiti Osamo bin Ladena, smo poslali v Afganistan naše vojake. V nekaj mesecih je bila Al Kaida razpršena in mnogi njeni operativci ubiti. Talibani so bili vrženi z oblasti in pognani v beg. Področje, ki je več desetletij živelo v strahu, je imelo sedaj razlog za upanje. Na konferenci, ki so jo sklicali Združeni narodi, je bila oblikovana začasna vlada pod vodstvom predsednika Hamida Karzaja. Ustanovljene pa so bile tudi Mednarodne sile za varnostno pomoč, da bi pomagale vzpostaviti trajni mir v tej od vojne opustošeni državi.

Potem pa je bila v začetku leta 2003 sprejeta odločitev da se sproži še drugo vojno, in sicer proti Iraku. Žolčne debate v zvezi z iraško vojno so dobro znane in ni treba, da jih ponavljamo tukaj. Dovolj je reči, da je v naslednjih šestih letih iraška vojna zahtevala največji delež naših vojakov, naših virov, naše diplomacije in nacionalne pozornosti – in da je odločitev, da se gre v Irak, povzročila velik razkol med Ameriko in večjim delom sveta.

Danes, po izredno visoki ceni, vodimo vojno v Iraku do odgovornega konca. Iz Iraka bomo umaknili bojne brigade do konca poletja prihodnje leto in vse naše enote do konca leta 2011. Da pa lahko to storimo, gre zasluga značaju naših moških in žensk v uniformah. (Aplavz) Zahvaljujoč njihovemu pogumu, zagrizenosti in vztrajnosti, smo dali Iračanom možnost, da oblikujejo lastno prihodnost, in mi uspešno zapuščamo Irak njegovim ljudem.

Vendar pa se je medtem, ko smo dosegli težko priborjene mejnike v Iraku, položaj v Afganistanu poslabšal. V letih 2001 in 2002 je vodstvo Al Kaide zbežalo v Pakistan, kjer si je ustvarilo zavetišče. Čeprav so Afganistanci izvolili legitimno vlado, je le-to hromila korupcija, trgovina z drogami, nerazvito gospodarstvo in nezadostne varnostne sile.

V zadnjih petih letih so si Talibani delili skupni cilj z Al Kaido, s tem ko so si oboji prizadevali za zrušitev afganistanske vlade. Talibani so postopno pričeli prevzemati nadzor nad deli Afganistana, medtem ko so se angažirali v čedalje drznejših in uničujočih dejanjih terorizma proti ljudem Pakistana.

V vsem tem obdobju je število naših vojakov v Afganistanu predstavljalo le majhen delež števila v Iraku. Ko sem prevzel položaj predsednika smo imeli v Afganistanu le malo več kot 32.000 ameriških vojakov, v primerjavi s 160.000 na vrhuncu vojne v Iraku. Poveljniki v Afganistanu so zaporedoma zahtevali dodatno pomoč, da bi se zoperstavili ponovnemu prihodu Talibanov, vendar pa okrepitve niso prispele. Zato

sem kmalu po prihodu na položaj ugodil dolgotrajni zahtevi po dodatnih vojaki. Po posvetovanjih z našimi zavezniki sem potem naznanil strategijo, ki odraža temeljno povezavo med našimi vojnimi prizadevanji v Afganistanu in zavetišči za skrajneže v Pakistanu. Postavil sem cilj, ki je bil ozko opredeljen kot razbitje, razgraditev in poraz Al Kaide in njenih ekstremističnih zaveznikov in obljubil, da bom bolje koordiniral naša vojaška in civilna prizadevanja.

Od takrat smo dosegli napredek pri nekaterih pomembnih ciljih. Ubiti so bili voditelji visokega ranga Al Kaide in Talibanov, po vsem svetu pa smo tudi povečali pritisk na Al Kaido. V Pakistanu je armada sprožila največjo ofenzivo v zadnjih letih. V Afganistanu pa smo skupaj z našimi zavezniki preprečili Talibanom, da bi zaustavili predsedniške volitve, in čeprav so bile le-te omadeževane z goljufijo, so pripeljale do vlade, ki je skladna z afganistanskimi zakoni in ustavo.

Vendar pa ostajajo še veliki izzivi. Afganistan ni izgubljen, vendar pa se je več let pomikal nazaj. Medtem ko ni neposredne nevarnosti, da bi bila vlada strmoglavljena, vendar pa so Talibani pridobili na zagonu. Al Kadia se sicer ni ponovno pojavila v Afganistanu v istem obsegu kot pred 11. septembrom, vendar pa ima še vedno zavetišča ob meji. In naše sile nimajo polne podpore, ki jo potrebujejo, da bi učinkovito usposobile in stopile v partnerstvo z afganistanskimi varnostnimi silami in bolje zaščitile prebivalstvo. Naš novi poveljnik v Afganistanu, general McChrystal je poročal, da je varnostna situacija resnejša, kot pa je pričakoval. Povedano na kratko: status quo ne more trajati v nedogled.

Kot kadeti ste se prostovoljno javili za služenje v teh nevarnih časih. Nekateri izmed vas ste se borili v Afganistanu. Nekateri izmed vas boste poslani tja. Kot vaš vrhovni poveljnik vam dolgujem takšno misijo, ki bo jasno opredeljena in vredna vaše službe. Iz tega razloga sem potem, ko so bile končane volitve v Afganistanu vztrajal pri temeljiti preučitvi naše strategije. Rad bi bil jasen: nikoli nisem imel pred seboj opcije, ki bi vključevala namestitev vojakov pred letom 2010 in zatorej med tem obdobjem presoje ni prišlo do nobene odložitve ali pa zavrnitve sredstev, potrebnih za vodenje vojne. Namesto tega mi je ta presoja omogočila, da sem zastavil težka vprašanja in da sem preučil vse različne opcije skupaj s svojo ekipo za nacionalno varnost, našim civilnim in vojaškim vodstvom v Afganistanu in našimi ključnimi partnerji. Glede na to, kaj je na kocki, sem to dolgoval ljudem Amerike in našim vojakom.

Ta presoja je sedaj opravljena. Kot vrhovni poveljnik sem prišel do zaključka, da je v našem življenjskem interesu, da pošljemo v Afganistan dodatnih 30.000 vojakov. Po 18-tih mesecih bodo naši vojaki pričeli prihajati domov. To so viri, ki jih potrebujemo, da izkoristimo iniciativo, medtem ko gradimo zmožnosti Afganistana, kar bo lahko omogočilo odgovoren odhod naših sil iz Afganistana.

Te odločitve ne sprejemam na lahek način. Nasprotoval sem vojni v Iraku ravno zato, ker sem menil, da moramo biti zadržani pri uporabi vojaške sile in vedno razmisliti

o dolgoročnih posledicah naših dejanj. V vojni smo že osem let, in nas je stala ogromno življenj in sredstev. Leta debat o Iraku in terorizmu so omajala našo enotnost glede nacionalne varnosti ter ustvarila zelo polarizirano in strankarsko obarvano atmosfero za to nalogo. Poleg tega pa so Američani, ki so pravkar doživeli najhujšo gospodarsko krizo po Veliki depresiji, razumljivo osredotočeni na obnovo našega gospodarstva ter na to, da se za ljudi tu doma ponovno ustvari delovna mesta.

Kar pa je najbolj pomembno, je to, da vem, da ta odločitev zahteva še več od vas – vojske, ki skupaj z vašimi družinami že sedaj nosi največje breme. Kot predsednik sem podpisal sožalno pismo družini vsakega Američana, ki je dal svoje življenje v teh vojnah. Prebiral sem pisma staršev in zakoncev vojakov, ki so bili poslani v vojno. Obiskal sem pogumne ranjene bojvnike v bolnišnici Walter Reed. Potoval sem v Dover, kjer sem pričakal v zastave ovite krste 18-tih Američanov, ki so se vrnil domov na zadnje počivališče. Iz prve roke sem videl izreden davek vojne. Če ne bi mislil, da je v Afganistanu na kocki varnost Združenih držav in ljudi Amerike, bi jutri z veseljem ukazal vrnitev domov vsakega našega vojaka.

Ne, te odločitve ne sprejemam z lahkim srcem. To odločitev sprejemam zato, ker sem prepričan, da gre v Afganistanu in Pakistanu za naš življenjski interes. To je epicenter nasilnega ekstremizma, ki se ga poslužuje Al Kaida. Od tu smo bili napadeni 11. septembra. Na tem področju načrtujejo nove napade celo v času mojega govora. To ni prazna nevarnost, hipotetična grožnja. Samo v zadnjih nekaj mesecih smo znotraj naših meja prijeli skrajneže, ki so bili poslani sem iz mejnega področja Afganistana in Pakistana, da bi zagrešili nova teroristična dejanja. Ta nevarnost se bo še povečala, če bo tamkajšnje področje nazadovalo in bo lahko Al Kaida delovala brez posledic. Ohranjati moramo pritisk na Al Kaido, da pa bi to storili, moramo povečati stabilnost in zmožnost naših partnerjev na tamkajšnjem področju.

Tega bremena seveda ne bomo nosili sami. To ni samo ameriška vojna. Od 11. septembra so bila zavetišča Al Kaide vir napadov na London, na Aman na Bali. Ljudje in vladi tako Afganistana kot Pakistana so v nevarnosti. Nevarnost pa je še višja v z jedrskim orožjem oboroženem Pakistanu, ker vemo, da Al Kaida in drugi skrajneži hočejo pridobiti jedrsko orožje in imamo dobre razloge za to, da verjamemo, da bi ga uporabili.

Ta dejstva terjajo od nas, da reagiramo skupaj z našimi prijatelji in zavezniki. Naš glavni cilj pa je enak: da razbijemo, razgradimo in porazimo Al Kaido v Afganistanu in Pakistanu in da preprečimo njeno zmožnost, da ogroža Ameriko in naše zaveznike v prihodnosti iz katerekoli od obeh držav.

Da bi dosegli ta cilj bomo v Afganistanu sledili naslednjim ciljem. Al Kaidi moramo preprečiti varna zatočišča. Zaustaviti moramo pobudo Talibanov in jim onemogočiti, da bi strmoglavili vlado. Okrepiti moramo zmogljivosti afganistanskih varnostnih sil in vlade, da bi lahko prevzeli glavno odgovornost za prihodnost Afganistana.

Te cilje bomo dosegli na tri načine. Najprej bomo uresničili vojaško strategijo, ki bo zlomila pobudo Talibanov in povečala zmožnosti Afganistana v naslednjih 18-tih mesecih.

30.000 dodatnih vojakov, kar naznanjam nocoj, bo nameščenih v prvi polovici leta 2010 – z največjo možno hitrostjo – tako da se bodo lahko osredotočili na vstajo in zavarovali ključne centre prebivalstva. To bo povečalo naše zmožnosti za usposabljanje sposobnih afganistanskih varnostnih sil, s katerimi bomo sklenili partnerstvo, da bo tako lahko šlo v boj še več Afganistancev. Pomagali bodo ustvarili razmere, da bodo lahko Združene države prenesle odgovornosti na Afganistance.

Ker je to mednarodno prizadevanje, sem vztrajal pri tem, da se morajo naši obvezi pridružiti naši zavezniki. Nekateri so že zagotovili dodatne vojake in prepričani smo, da bo v prihodnjih tednih prišlo do dodatne pomoči. Naši prijatelji se borijo, prelivajo svojo kri in umirajo skupaj z nami v Afganistanu. Sedaj pa se moramo združiti v prizadevanjih, da uspešno končamo to vojno. Na kocki ni samo test verodostojnosti NATA, temveč skupna varnost sveta.

Vendar pa, če upoštevamo dodatne ameriške in mednarodne vojake, nam bo to omogočilo, da pospešimo prenos odgovornosti za varnost na afganistanske sile, kar nam bo omogočilo, da pričnemo z umikom naših sil iz Afganistana julija leta 2011. Prav tako, kot smo to storili v Iraku, bomo izvedli ta prenos odgovorno in vzeli v obzir razmere na terenu. Še naprej bomo svetovali in pomagali afganistanskim varnostnim silam, da bi zagotovili njihov uspeh na dolgi rok. Vendar pa bo afganistanski vladi – in, kar je še bolj pomembno, ljudem Afganistana jasno, da bodo v končni fazi oni odgovorni za svojo državo.

Drugič, sodelovali bomo z našimi partnerji, Združenimi narodi in Afganistanci, da zagotovimo bolj učinkovito civilno strategijo, tako da bo vlada imela korist od povečane varnosti.

To prizadevanje mora biti povezano s kvaliteto delovanja. Dnevi, ko so imeli prejemniki naše pomoči proste roke pri njeni uporabi, so končani. Inauguracijski govor predsednika Karzaja je poslal pravilno sporočilo glede pomikanja v novo smer. V prihodnje bomo jasni glede tega, kaj pričakujemo od tistih, ki prejemajo našo pomoč. Podprli bomo afganistanska ministrstva, guvernerje in lokalne voditelje, ki delajo v korist ljudi in se borijo proti korupciji. Pričakujemo, da bodo tisti, ki so neučinkoviti ali podkupljeni, klicani na odgovornost. Našo pomoč bomo osredotočali na področja, kot je kmetijstvo, ki imajo takojšen vpliv na življenje ljudi Afganistana.

Ljudje v Afganistanu so že desetletja izpostavljeni nasilju. Soočeni so bili z okupacijo s strani – Sovjetske zveze, zatem pa tujih bojevnikov iz Al Kaide, ki so izkoriščali afganistansko ozemlje v svoje namene. Nocoj bi zatorej želel, da ljudje Afganistana razumejo – da si Amerika prizadeva za končanje tega obdobja vojne in

trpljenja. Nimamo nobenega interesa okupirati vašo državo. Podprli bomo prizadevanja afganistanske vlade, da odpre vrata tistim Talibanom, ki se bodo odrekli nasilju in spoštovali človekove pravice svojih sodržavljanov. Zavzemali se bomo za partnerstvo z Afganistanom, ki bo temeljilo na vzajemnem spoštovanju – da bi osamili tiste, ki uničujejo; da bi okrepili tiste, ki gradijo; da bi pospešili prihod dneva, ko bodo naši vojaki odšli; in ki bo skovalo trajno prijateljstvo, v katerem bo Amerika vaš partner in nikoli vaš gospodar.

Tretjič, delovali bomo s polnim razumevanjem, da je naš uspeh v Afganistanu neizogibno povezan z našim partnerstvom s Pakistanom.

V Afganistanu smo zato, da bi preprečili, da bi se rak ponovno razširil po državi. Isti rak pa je pognal korenine tudi v obmejnem področju Pakistana. Zatorej potrebujemo strategijo, ki bo delovala na obeh straneh meje.

V preteklosti so nekateri v Pakistanu trdili, da boj proti ekstremizmu ni njihov boj in da je za Pakistan bolje, če ne reagira preveč in če se pogodi s tistimi, ki uporabljajo nasilje. Vendar pa je v zadnjih letih, ko so bili ubiti nedolžni ljudje od Karačija do Islamabada, postalo jasno, da ekstremizem najbolj ogroža prav ljudi Pakistana. Javno mnenje se je obrnilo. Pakistanska armada je sprožila ofenzivo v dolini Swat in v Južnem Waziristanu. Nobenega dvoma ni, da imata Združene države in Pakistan skupnega sovražnika.

V preteklost smo prepogosto preozko opredeljevali naše odnose s Pakistanom, Ti dnevi so končani. Ko gremo naprej, smo privrženi takšnemu partnerstvu s Pakistanom, ki je zgrajeno na vzajemnih interesih, vzajemnemu spoštovanju in vzajemnemu zaupanju. Okrepili bomo zmožnost Pakistana, da se osredotoči na tiste skupine, ki ogrožajo naši državi, in smo dali jasno vedeti, da ne bomo tolerirali varnih zatočišč za teroriste, katerih lokacije so znane in katerih nameni so jasni. Amerika tudi zagotavlja obsežno pomoč za podporo pakistanske demokracije in razvoja. Mi smo največji dajalci pomoči tistim Pakistancem, ki so bili razseljeni zaradi spopadov. Ko gremo naprej, se morajo ljudje Pakistana zavedati, da bo Amerika ostala velika podpornica pakistanske varnosti in prosperitete še dolgo zatem, ko bodo umolknele puške, tako da bodo lahko ljudje v celoti izkoristili svoje potenciale.

To so trije glavni elementi naše strategije: vojaška prizadevanja, da se ustvari pogoje za tranzicijo; povečana civilna prizadevanja, ki utrjujejo pozitivna dejanja; in učinkovito partnerstvo s Pakistanom.

Zavedam se, da obstaja cela vrsta skrbi v zvezi z našim pristopom. Zatorej bi rad na kratko spregovoril o nekaterih pomembnejših argumentih, ki sem jih slišal in ki jih jemljem zelo resno.

Prvič, obstajajo ljudje, ki trdijo, da je Afganistan novi Vietnam. Pravijo, da se ga ne da stabilizirati in da bi bili na boljšem, če bi zmanjšali naše izgube in se na hitro umaknili. Mislim, da ta argument temelji na napačnem poznavanju zgodovine. Z razliko od Vietnama smo tukaj s široko koalicijo 43-tih držav, ki priznava legitimnost naših dejanj. Z razliko od Vietnama tudi nismo soočeni z zelo široko ljudsko vstajo. In kar je najbolj pomembno, v nasprotju z Vietnamom so bili Američani napadeni iz Afganistana in ostajajo tarča teh istih skrajnežev, ki kujejo zarote ob njegovih mejah. Če bi sedaj zapustili to področje – in če bi se zanašali le na naše akcije proti Al Kaidi iz daljave – bi to občutno oviralo naša prizadevanja, da ohranimo pritisk na Al Kaido, in bi ustvarilo nesprejemljivo nevarnost novih napadov na našo domovino in na naše zaveznike.

Drugič, nekateri sicer priznavajo, da ne moremo zapustiti Afganistana v sedanjem stanju, vendar pa trdijo, da bi morali nadaljevali z operacijami samo s tistimi vojaki, ki so že tam. To pa bi samo nadaljevalo status quo, v katerem smo in ki vodi do počasnega slabšanja tamkajšnjih razmer. To bi se na koncu izkazalo za dražje in bi še podaljšalo našo namestitvev v Afganistanu, ker ne bi nikoli mogli doseči potrebnih pogojev za trening afganistanskih varnostnih sil in da se jim da možnost, da prevzamejo dolžnosti.

In zadnjič, obstajajo tudi tisti, ki nasprotujejo določitvi časovnega okvirja za prenos odgovornosti na Afganistance. In res, nekateri pozivajo na eskalacijo naših vojnih prizadevanj brez časovnih okvirjev – kar bi nas za desetletje obvezalo na projekt izgradnje države. To usmeritev zavračam zato, ker postavlja takšne cilje, ki jih ni mogoče doseči z razumnimi stroški in niso nekaj, kar moramo storiti, da bi zavarovali naše interese. Poleg tega pa bi brez časovnega okvirja za tranzicijo ne bi imeli občutka nujnosti pri ukvarjanju z afganistansko vlado. Jasno mora biti, da bodo morali Afganistanci prevzeti odgovornost za svojo varnost in da Amerika nima nobenega interesa, da bi v Afganistanu bojevala vojno brez konca.

Kot predsednik nočem zastaviti takšnih ciljev, ki bi bili višji od naše odgovornosti, naših zmožnosti ali naših interesov. Pretehtati moram vse izzive, s katerimi se sooča naša država. Ne morem si privoščiti, da bi se osredotočil samo na enega. Zavedam se besed predsednika Eisenhowerja, ki je – ko je debatiral o državni varnosti – dejal: »Vsak predlog mora biti pretehtan v luči širših razglabljanj: potrebi po ohranitvi ravnotežja v in med nacionalnimi programi«.

V zadnjih nekaj letih smo izgubili to ravnotežje. Nismo upoštevali povezave med nacionalno varnostjo in našim gospodarstvom. Po gospodarski krizi je brez dela vse preveč naših sosedov in prijateljev, ki s težavo plačujejo svoje račune. Vse preveč Američanov je zaskrbljenih nad prihodnostjo svojih otrok. Medtem pa se je zaostрила konkurenca v globalnem gospodarstvu. Zatorej ne morem kar ignorirati cene teh vojn.

V trenutku, ko sem zasedel položaj predsednika, so se stroški za vojni v Iraku in Afganistanu že približali enemu bilijonu dolarjev. Privržen sem temu, da spregovorim o

teh stroških odprto in pošteno. Naš nov pristop v Afganistanu nas bo letos verjetno stal okoli 30 milijard dolarjev in tesno sodelujem s Kongresom, da preučimo te stroške, medtem ko si prizadevamo, da bi zmanjšali naš primanjkljaj.

Vendar pa, ko se bližamo koncu vojne v Iraku in prenašamo obveznosti na Afganistan, moramo obnoviti našo moč tukaj doma. Naše blagostanje zagotavlja temelj naše moči. Plačuje za našo vojsko, diplomacijo. Posega v potencial naših ljudi in omogoča investicije v nove gospodarske panoge. Pomagalo nam bo, da bomo v tem stoletju konkurirali enako uspešno, kot smo v preteklem. Zatorej naša namestitev vojakov v Afganistanu ne more biti brezkončna – ker je država, za katere izgradnjo sem najbolj zainteresiran, naša lastna država.

Naj bom jasen: to ne bo lahko. Boj proti nasilnemu ekstremizmu ne bo hitro končan in sega daleč preko meja Afganistana in Pakistana. To bo dolgotrajen test naše svobodne družbe, našega vodstva v svetu. In v nasprotju s konflikti velikih sil in jasnimi razmejitvenimi linijami, ki so definirale 20. stoletje, bodo naša prizadevanja vključevala področja nereda, propadle države, razpršene sovražnike.

Kot rezultat tega bo morala Amerika pokazati moč glede končevanja vojn in preprečevanja konfliktov – in ne samo glede vodenja vojn. Morali bomo biti gibčni in precizni pri uporabi naše vojaške sile. Kjer se hočejo zasidrati Al Kaida in njeni zavezniki – bodisi v Somaliji, Jemnu ali drugod – morajo biti soočeni z naraščajočim pritiskom in močnim partnerstvom.

In ne moremo računati samo na vojsko. Investirati moramo v svojo domovinsko varnost, kajti ne moremo ujeti ali ubiti vsakega nasilnega skrajneža v tujini. Moramo izboljšati in bolje koordinirati naše obveščevalne dejavnosti, tako da smo lahko korak pred temi temačnimi mrežami.

Odvzeti bomo morali orodja za masovno uničevanje. Iz tega razloga sem za glavni steber svoje zunanje politike določil zavarovanje nezavarovanega jedrskega materiala pred teroristi, zaustavitev širjenja jedrskega orožja in zasledovanje cilja, ki je svet brez tega orožja – kajti vsaka država se mora zavedati, da resnična varnost ne izhaja iz brezkončne dirke za pridobitev čedalje bolj uničevalnega orožja, resnična varnost prihaja od tistih, ki takšno orožje zavračajo.

Uporabiti bomo morali diplomacijo, kajti nobena država se ne more sama soočiti z izzivi med seboj povezanega sveta. To leto sem porabil za obnavljanje naših zavezništev in kovanje novih partnerstev. Oblikovali smo nov začetek med Ameriko in muslimanskim svetom – ki priznava naše vzajemne interese za končanje ciklusa konfliktov in ki obljublja takšno prihodnost, v kateri bodo tisti, ki ubijejo nedolžne, izolirani s strani tistih, ki se postavijo za mir, blagostanje in človekovo dostojanstvo.

In končno, izkoristiti moramo moč naših vrednot – kajti izzivi, s katerimi se soočamo, so se morda spremenili, medtem ko se stvari, v katere verjamemo, ne smejo spremeniti. Zatorej moramo promovirati naše vrednote na takšen način, da se jih držimo doma – zaradi česar sem prepovedal mučenje in zaradi česar bom zaprl zapor v Guantanamo Bay. Vsakemu moškemu, ženski ali otroku po vsem svetu, ki živi pod temnimi oblaki tiranije, moramo jasno povedati, da bo Amerika spregovorila v imenu njegovih človekovih pravic in se zavzela za svobodo in pravico, možnost in spoštovanje dostojanstva za vsa ljudstva. To je, kar smo mi. To je vir, moralni vir ameriške avtoritete.

Vse od dni Franklina Roosevelta in služenja in žrtvovanja naših starih staršev in pra-starih staršev, je naša država nosila posebno breme v globalnih zadevah. V mnogih državah na več kontinentih smo prelivali ameriško kri. Svoje prihodke smo uporabili za pomoč drugim, da se dvignejo iz ruševin in razvijejo lastna gospodarstva. Pridružili smo se drugim pri oblikovanju ustanov – od Združenih narodov do NATA in do Svetovne banke – ki zagotavljajo skupno varnost in blagostanje človeškim bitjem.

Za ta prizadevanja nismo bili vedno deležni zahval in občasno smo napravili napake. Vendar pa so Združene države, bolj kot katerakoli druga država, bile nosilke globalne varnosti več kot šest desetletij – kar je obdobje, ki je kljub vsem svojim problemom, bilo priča tudi rušenju zidov, odprtju trgov, milijardam ljudi, ki so se izkopali iz revščine, neverjetnemu znanstvenemu napredku in širjenju meja človekove svobode

Vendar pa si z razliko od starih velikih sil nismo prizadevali za svetovno nadvlado. Naša zveza temelji na zavračanju zatiranja. Ne zavzemamo se za okupacijo drugih držav. Ne lastimo si naravnih virov drugih držav oziroma ne napadamo drugih ljudi zato, ker je njihova narodnost ali pa veroizpoved drugačna od naše. To, za kar smo se bojevali - in se bojujemo še naprej – je boljša prihodnost za naše otroke in vnuke. Verjamemo, da bodo njihova življenja boljša, če bodo otroci in vnuki drugih ljudi lahko živeli v svobodi in imeli odprte možnosti. (Aplavz)

Kot država, nismo tako mladi – in morda ne tako nedolžni – kot smo bili, ko je bil predsednik Roosevelt. Vendar pa smo še vedno dediči plemenitega boja za svobodo. Sedaj moramo zbrati vso svojo moč in moralno prepričanje, da se soočimo z izzivi nove dobe.

In na koncu, naša varnost in vodstvo ne izhajata samo iz moči našega orožja. Izhajata iz naših ljudi - delavcev in podjetij, ki bodo ponovno izgradili naše gospodarstvo; iz podjetnikov in raziskovalcev, ki bodo začetniki novih industrij; iz učiteljev, ki bodo izobraževali naše otroke, iz prispevkov tistih, ki delajo v naših skupnostih doma; iz diplomatov in prostovoljcev Mirovnega korpusa, ki širijo upanje v tujini; in iz moških in žensk v uniformah, ki so del nepretrgane črte žrtvovanja, ki je ustvarilo vlado ljudi, od ljudi in za ljudi, ki je realnost na tem svetu. (Aplavz).

Ta obsežen in raznolik zbor državljanov se ne bo vedno strinjal o vsaki zadevi – in tudi mi se ne bomo. Vem pa tudi, da mi kot država ne moremo obdržati našega vodstva, ali pa krmariti med pomembnimi izzivi našega časa, če dopustimo, da se razdelimo zaradi iste jeze in cinizma in strankarske opredeljenosti, ki so v zadnjem času zastrupili nacionalno razpravo.

Lahko je pozabiti, da smo bili ob pričetku te vojne enotni, povezovala sta nas svež spomin na grozoviti napad in odločenost, da obranimo domovino in vrednote, ki jih cenimo. Nočem sprejeti mišljenja, da takšne enotnosti ne moremo več doseči. (Aplavz) Popolnoma sem prepričan, da se lahko mi, kot Američani, še vedno združimo pod skupnim ciljem. Kajti naše vrednote niso le besede, napisane na papir – so vera, ki nas povezuje in nas je vodila skozi najtemnejše viharje kot eno državo, kot en narod.

Amerika – gremo skozi čas velikih preizkušenj. In sporočilo, ki ga pošiljamo sredi teh viharjev, mora biti jasno; naša stvar je pravična, naša odločenost neomajna. Šli bomo naprej z zaupanjem, da pravica ustvarja moč, in odločenostjo, da oblikujemo Ameriko, ki bo varnejša, svet, ki bo varnejši in prihodnost, ki ne bo predstavljala najglobljega strahu, temveč najvišja upanja. (Aplavz)

Hvala lepa. Nas vas Bog blagoslovi. Naj Bog blagoslovi Združene države Amerike. Najlepša hvala. Hvala lepa. (Aplavz)

KONEC 20:35 EST